

Dětská mše sv.

Mše sv. určená nejen pro děti bude složena v sobotu 13. listopadu od 17.30 hodin v městském kostele sv. Jana Nepomuckého.

Sbírka na Bibli

Jedna třetina nedělní sbírky dne 14. listopadu bude určena na financování šíření Bible v Kongu.

Úklid listí okolo kostela

Každoroční úklid spadaneho listí okolo farního kostela ve Starém Rožmitále se v případě příznivého počasí uskuteční v pátek 12. a v sobotu 13. listopadu, vždy od 8 hodin ráno. Přineste si, prosím, s sebou vlastní hrábě. Předem vám všem za úklid děkuji.

P. Ivo Prokop, administrátor

Úmysly mší svatých od 8. do 21. listopadu 2004

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hodin

Večerní mše sv.

M: Út - So 17.30 hodin

V: Pá 16.30 hodin

Ve dnech 8. - 12.11. mše sv. nebudou !!!

Po 8.11.	mše sv. není	Po 15.11.	mše sv. není
Út 9.11. Sv. Hora!	za † Marii a Františka Irovy a jejich rodiče	Út 16.11. M	za Marii Švecovou, bratra Tomáše a jejich rodiče
St 10.11. Sv. Hora!	za † Jana Bejdáka a maminku Marii Sojkovou a celý rod	St 17.11. M	za Věru a Zdenu Dvořákových
Čt 11.11. Sv. Hora!	za duše v očistci	Čt 18.11. M	za Josefa a Ignáce Solcány
Pá 12.11. Sv. Hora!	za † Emanuela Leitermanna a rodiče, za Josefa Jeníka, manželku a rodiče	Pá 19.11. V M	na dobrý úmysl za rodinu Vočkovu
So 13.11. M	za † Josefa Boučka	So 20.11. M	za Františka a Anastázii Vomáčkovy a syna Františka
Ne 14.11. R	za farnost	Ne 21.11. R	za † Josefa a Františku Drechslerovy

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3

7. listopadu 2004

Pomalou doznívá dušičkové období a blížíme se k závěru církevního roku. Je to doba vhodná k tichému zamyšlení nad cílem našeho života. Právě v této době jsem náhodou narazil na jedno kázání sv. Cypriána, které nám může dodat k takovému zamyšlení mnoho námětů. Zdá se, že křesťané před osmnácti sty léty na tom byli s vírou podobně jako my dnes, a stejně jako my potřebovali povzbuzení.

Křesťan a smrt

sv. Cyprián Kartága († 258 po Kr.) - zkráceno

Někteří křesťané se jaksi nemohou smířit se skutečností, že nemoc, která nyní tak zuří, zachvacuje nejen pohany, ale i křesťany. Jako by křesťan se stal věčícím jen proto, aby byl ušetřen doteku zla, aby pozemský život prožíval ve štěstí a nikoliv spíše proto, aby po smrti, až zde na zemi vytrpí všechna protivenství, vešel do věčné radosti. Některé křesťany zarazí, že jsme smrtelní jako ostatní lidé. Proč bychom však neměli mít na tomto světě některé věci společné s ostatními lidmi, když s nimi máme podle zákona prvního narození stejným tělem a jen duchovně se od nich lišíme. Proto také budeme trpět očními chorobami, proto nás budou postihovat horečnaté záchvaty a slabosti údů právě tak jako ostatní lidi, pokud s nimi budeme nosit toto tělo zde na tomto světě.

Na to vše by tě měla připravit tvá bohabojnost a tvá víra. Ať už jsi přišel o majetek, ať už tvé tělo postihly trvalé a trýznivé nemoci, ať ti zemřela manželka, děti nebo milovaní přátelé, nesmí to pro tebe znamenat ořes, nýbrž jen boj; nemá to křesťanovu víru oslabit nebo zlomit, nýbrž spíše osvědčit v protivenství jeho statečnost. Neboť všemi útrapami nynějších zel nutno pohrdat v důvěře v budoucí dobra. Bez boje není vítězství.

Rozdíl mezi námi a ostatními lidmi, kteří neznají Boha, je tedy v tom, že oni v neštěstí hořekují a reptají, kdežto nás neštěstí neodvrací od pravé ctnosti a pravé víry, nýbrž nás utrpením podrobuje zkoušce. Poněvadž nyní umírají bez rozdílu lidé nespravedliví i spravedliví, není to ještě pro vás dostatečný důvod, abyste věřili, že špatné i dobré postihuje stejná záhuba. Spravedliví jsou odvoláváni k obcerstvení, nespravedliví jsou uchvacováni k potrestání. Věřící takto velmi rychle dosáhnou ochrany a útočiště, nevěřící trestu. Slepí jsme, nejmilejší bratři, a nevděční k dobrotivému Bohu, vůbec nepoznáváme, co nám vlastně dává.

Jak je pak významné, nejmilejší bratři, jak je důležité a potřebné, že tento mor, který vypadá tak strašně a zlobně, prověřuje spravedlnost každého jednotlivce a podrobuje lidská srdce zkoušce, zda zdraví posluhují nemocným, zda se příbuzní navzájem upřímně

milují, zda páni mají slitování se svými trpícími služebníky, zda se lékaři neobracejí zády k nemocným, kteří je žádají o pomoc, zda vzpurní krotí svou prudkost, zda lakomci tlumí svou stálou nenasytnou touhu po penězích alespoň ze strachu před smrtí, zda pyšní sklánějí svou šíji, zda se bezbožní mírní ve své opovázlivosti.

Nesmíme zapomenout na to, že podle slov, která nám Pán prikázal denně se modlit, je pro nás rozhodující vůle Boží a nikoliv vůle naše. Jak je plně rozporů, jak je zvrácené, že se sice modlíme, aby se stala vůle Boží, když nás ale Bůh volá a odvolává z tohoto světa, nechceme ihned poslechnout příkazu Jeho vůle! Zpěčujeme se, vzpouzíme se a plní smutku a hoře se necháváme vést před Boží tvář jako vzpurní služebníci, odcházejíce z tohoto světa jen proto, že musíme, pod nátlakem, nikoliv s ochotnou poslušností. A pak chceme, aby nás Ten, k němuž tak neradi jdeme, vyznamenal nebeskými odměnami? Proč prosíme a v často opakovaných modlitbách vyjadřujeme přání, aby brzo přišel den království Božího, když více toužíme a přejeme si zde na zemi sloužit d'áblu než kralovat s Kristem?

Jen ti jsou smutni při smrti svých drahých, kteří nemají naděje. My však, kteří žijeme v naději, věříme v Boha a pevně spoléháme na to, že Kristus pro nás trpěl a vstal z mrtvých, my, kteří zůstáváme v Kristu a skrze Něho a v Něm vstaneme z mrtvých, proč se vzpíráme, když se máme rozloučit se životem na tomto světě nebo proč truchlíme a hořekujeme nad úmrtím našich drahých, jako by byli ztraceni? Sám Kristus, náš Pán a Bůh, napomíná a praví: *Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude živ, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky* (Jan 11,25-26). Jestliže věříme v Krista, musíme také důvěřovat jeho slovům a příslibům, a ježto nezemřeme navěky, spěchejme v radostné jistotě ke Kristu, s nímž máme věčně žít a kralovat! Kdo by nespěchal do lepšího? Kdo by si nepřál být co nejdřív proměněn a přetvořen podle podoby Kristovy a nádhery nebeské milosti, jak hlásá apoštol Pavel: *Vždyť my máme svou vlast v nebi, odkud s touhou očekáváme jako Spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené* (Fil 3,20-21).

Z historie - 2. část

Od 13. století do příchodu faráře Hoffmistra

Gotický jednolodní kostel byl patrně postaven v první čtvrtině 13. stol. O jeho podobě máme sice pramálo informací, ale dodnes se nám zachovaly některé jeho pozůstatky: dva gotické portály a zbytky žeber gotické klenby v kapli sv. Václava. Důkazem starobylosti kostela je i vzácná kamenná devítiboká křtitelnice ze 14. stol., umístěná dnes v kapli sv. Anny a také dvířka sanktuaria v presbytáři.

Po roce 1347, v době kdy získal polovinu rožmitálského hradu i panství první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic, byl kostel rozšířen o příčnou loď (transept), zakončenou trojbokým polygonem s jedním čelním oknem. Získal tak podobu kříže, kterou si uchoval dodnes. Vcházelo se do něj na téměř jihozápad situovaným hlavním vchodem, jenž se nám zachoval jako gotický portál, který byl při přestavbě kostela v první polovině 18. stol. zazděn a znovu pak objeven při opravách v r. 1976. Odborníci kladou jeho vznik do let 1230-40 (sloupky byly nově doplněny). Na severozápadní straně stála zcela samostatně zvonice, kostel byl obehnan hradbami s dvěma branami, z nichž jedna se nám v novější podobě zachovala dodnes, druhá stála jakoby naproti na druhé straně. Celý prostor uvnitř hradeb pak dotvářel rozrůstající se hřbitov, postaveny byly i kostnice a fara.

Prvním doloženým duchovním správcem byl kněz *Zdeněk* (do r. 1371), který si vyměnil faru v Miroticích s knězem Havlem; po něm kněz *Jan*, který zemřel r. 1424, *Jan*

z Příbramě, který zemřel téhož roku, po nich pak do r. 1434 *Blažek*, kanovník karlštejnský a po jeho smrti *Jan*. Pak následovalo období, kdy tu jistě působili kněží pod obojí, vždyť i *Václav Hájek z Libočan* byl ve víře pod obojí vychován. Působil zde v létech 1524-7, kdy se stal děkanem na Karlštejně. Jeho nástupci byli: kněz *Jindřich*, r. 1534 *Stanislav*, Polák z Krakova, r. 1541 *Kašpar Fremberger*, r. 1552 *Krištof*, opět Polák, r. 1557 *Petr Vlček z Klokočina*, r. 1564 *Marek z Horažďovic*, r. 1571 *Jarolím*, r. 1579 *Jan Třeboňský*, r. 1591 *Bartoloměj Nepomucký*, r. 1602 *Pavel Konstantin*, r. 1623 *Jan Benonides Opolský*, r. 1626 *Řehoř Kolumban Štýrský*, který zde založil farní knihu, zemřel a ve zdejší kostele byl pochován; r. 1636 *Jan Hieronym Hanzelius*, křižovník s červenou hvězdou, poté děkan v Táboře, r. 1640 *Anselm Lukáš Pruskovský*, Polák, karmelitán, r. 1648 *Tobiáš Fridšer*, křižovník s červenou hvězdou. R. 1655 po tři měsíce spravoval faru opět Pruskovský a po něm tři kněží též polského původu. Ještě v témže roce pak *Bartoloměj Petr Eretin Rokycanský* (odkázal své knihy faře a zemřel zde), mistr svobod. umění a bakalář teologie, r. 1663 *Tobiáš Vencelides Jičínský* (zemřel zde r. 1665), rovněž mistr a bakalář. R. 1666 zde zemřel *Tomáš Krištof Sauermann*, mistr svobod. umění a bakalář teologie. Od r. 1666 zde působil *Šimon Václav Břehovský z Rokycan*, mistr svobod. umění, bakalář teologie a práv, který byl však pronásledován rožmitálským hejtmanem a r. 1673 byl o faru připraven. Žil pak v podruží u Jana Burle na rožmitálském předměstí v č. 124. Nový hejtman František Novopacký napravoval předchůdcovu chybu a posílal mu stravu. R. 1673 zde zemřel *Kašpar Erhard z Dobřan*, ale pohřben byl ve svém rodišti. Od r. 1690 zde pak úctyhodných 47 let působil *Václav Vavřinec Hoffmeister (Hoffmistr) Přeštický*, mistr filosofie a kandidát doktorátu teologie.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v tomto nejstarším období působil na starorožmitálské faře celá řada kněží, z nichž někteří byli polského původu (v současné době se tedy historie v Čechách opakuje); a mnozí z nich byli velkými vzdělanci. Působili zde až na výjimky velice krátce, řada jich zde zemřela a je tu na původním hřbitově či přímo v kostele pohřbena, a někteří tu neměli zrovna lehké pořízení. Bohužel, o většině z nich nevíme již nic víc.

A tak si můžeme společně s kronikářem Václavem Matouškem pouze povzdechnout: „Škoda, že se nedovíme, jaký tu byl kostel před rokem 1729-31, kdy ho farář Hoffmistr zcela přestavěl z gotiky do baroka!“ A můžeme dodat: „Škoda, že se více nedovíme ani o lidech, kteří zde po celá ta staletí žili!“

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Nepřítomnost duchovního ve farnosti

Ve dnech 8. - 12. listopadu se zúčastním kněžských duchovních cvičení na Svaté Hoře. V tyto dny nebudou v naší farnosti slouženy mše sv. a nebude ani páteční mše sv. 12.11. ve Voltuši. Úmysly mší sv. odsloužím ve svatohorské bazilice, případně je možno dojednat přesun na jiný termín. V nutných případech, jako jsou pohřby, se, prosím, obraťte na pana vikáře Charypara v Březnici.

Změna času bohoslužeb ve Voltuši

Po dohodě s farníky z Voltuše budou páteční bohoslužby v tamní kapli sv. Anny vždy od 16.30 a nikoliv od 18.30 hodin, jak bylo uvedeno v minulém čísle Farního zpravodaje.